

U ZUBLJI VREMENA

Ivan Lendić

U zublji vremena gorim,
plamtim...
na pučini žutoj, zelenoj,
kao nevina iskra,
i blažim na sunčevu spektru
šumove maestrala.
Slušam plač istrula drva,
bliži i daleki zemljin jauk
ranjenih delfina
u slapu
odronjena vala.

U zublji vremena gorim,
plamtim...

Neću nikada doznati
jezu svojega nestajanja?!
moji odsjevi sve više tonu u dubinu,
pod nogama im kora
sve mekša
i tanja...

... i još malo
otopit će se u zvuke,
preko njih proći će dah smrti!

Neka!

Jer, zublja vremena sagorjet će sve
objijesti, taštine luđe,
zablude — lažne slavoluke!